

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobkyně: **R.Ch.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. července 2015 č.j. VVŽÚ/3889/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků Města Kdyně ze dne 13.4.2015 sp.zn. 91/2014, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 47 odst. 1 písm. c) a § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což jí byla uložena pokuta 4.000,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobkyně v žalobě namítala, že souhrn nepřímých důkazů nemůže objektivně prokazovat vinu žalobkyně, neboť není v kontextu s provedenými důkazy. Žádný nepřímý důkaz ani jejich logický výklad neprokazuje vinu žalobkyně, neboť všichni svědkové se vyjádřili tak, že žalobkyně s poškozenou neměly žádné spory, tudíž žalobkyně nemůže být odpovědná za jakékoliv jednání proti poškozené z důvodu jiného názoru a motiv měl pouze ten, kdo prokazatelně vyvěšoval v obci transparenty a výslovně se k nepřátelství vůči poškozené přiznal. Pokud této osobě umožnila žalobkyně přístup k nemovitosti, nemůže být trestána za urážku a veřejné pohoršení, již se dopustil někdo jiný. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podle žalobkyně nevypořádal se zásadní otázkou, jak to žalobkyně udělala a proč by to mohla udělat, rovněž není odůvodněno použití sankce při horní hranici přestupkového zákona. Dále žalobkyně namítala porušení § 44 odst. 1 správního řádu, podle něhož je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (*zde návrh podle § 68 přestupkového zákona*), došel správnímu orgánu. Podání lze učinit písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky. Pokud zde bylo podání učiněno ústně a v průběhu řízení dodatečně písemně, ale pozdě, nemohl správní orgán přestupek projednávat. Rovněž podle žalobkyně správní orgán nezákonně postupoval při rozšíření právní kvalifikace přestupku dle § 47 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Oznámení o zahájení řízení došlo žalobkyni před vydáním rozhodnutí. Podle poučení má obviněný právo na obhajobu, která dosud byla směřována jako obvinění z přestupku proti občanskému soužití. Správní orgán nařídil několik ústních jednání ve věci, ale právní kvalifikaci sdělil až před vydáním rozhodnutí, ač tak mohl učinit již po prvním jednání. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, konal o přestupku správní orgán I. stupně ústní jednání. Přestupek je tak pouze právní kvalifikací určitého skutku a správní orgán je tak povinen provést ústní jednání vždy, kdykoliv v průběhu řízení dojde ke změně klasifikace skutku z určitého přestupku na jiný (*viz rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 2Ca 17/2009*).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že konkrétním projevem vůle ve vnější realitě žalobkyně bylo vyvěšení předmětného transparentu minimálně v úmyslu nepřímém. Žalovaný nabyl přesvědčení na základě provedeného dokazování, že žalobkyně věděla a chtěla předmětný transparent v době před započítáním konání lampiónového průvodu vyvěsit, a byla srozuměna s tím, že obsah transparentu může adresáta poškodit. I z nepřímých důkazů lze konstatovat vinu žalobkyně. Přestupková komise posuzovala urážku na cti především z objektivního hlediska, neboť subjektivní hledisko bylo naplněno již podáním návrhu, v němž navrhovatelka konstatovala, že ji obsah transparentu urazil na cti. Odpověď na otázku, jak to žalobkyně udělala, přestupková komise ani krajský úřad nemohly dovodit z přímého důkazu, neboť není přímého svědka či důkazů, z nichž by bylo přímo zjištěné, že žalobkyně transparent vyvěsila. Na základě nepřímých důkazů však oba správní orgány shledaly, že transparent vyvěsila právě žalobkyně. Námitka neodůvodnění výše sankce se jeví žalovanému ryze účelovou, neboť správní orgán I. stupně zdůvodňuje nejen druh uložené sankce, ale i přitěžující a polehčující okolnosti ovlivňující výši sankce. Ze spisu podle žalovaného vyplývá, že Policie ČR odevzdala věc přestupkové komisi 21.8.2014. Návrh navrhovatelkou byl podán 1.10.2014, tedy v zákonné lhůtě dle § 68 odst. 2 přestupkového zákona, tj. v subjektivní lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení.

V replice žalobkyně předložila oznámení policejního orgánu ze dne 23.9.2015 s tím, že v dané věci byl ohledně nedodržení lhůty podání návrhu na projednání přestupku podán podnět k prověření úředního postupu při přijímání podání dle správního řádu na Okresní státní zastupitelství v Domažlicích. Provedeným šetřením policejního orgánu bylo zjištěno, že správní orgán uvedený návrh na projednání přestupku nezapsal do příslušné evidence, a není tedy přezkoumatelná skutečnost, že správnímu orgánu podání došlo. Evidence přestupků přestupkové komise není prokazatelná jako zákonná evidence správního orgánu, protože správním orgánem je Městský úřad Kdyně a nikoliv přestupková komise. Skutečnost, že správní orgán nevede v evidenci došlých podání, nemůže být přičítána k tíži žalobkyně. K tomuto tvrzení žalobkyně bylo přiloženo Opatření o ověření věci Krajského ředitelství PČR, územního odboru Domažlice, č.j. KRPP-120608-19/TČ-2015030171 ze dne 23.9.2015.

Součástí správního spisu je úřední záznam PČR ze dne 7.5.2014, podle něhož v tento den ve 21:10 hod. na základě telefonického oznámení starostky se hlídka PČR OO Kdyně dostavila k domu ..., kde provedla fotodokumentaci plakátu umístěného na balkónu domu č.p. 56. Zde bylo na spodním plakátu bylo napsáno: „*Starostko, obecní majetek si pronajala jen synáčkovi, ale co ostatní lidé? Komouši jsou už dávno v píči.*“ Následně se na místo dostavila majitelka domu-žalobkyně, která hlídce řekla, že si na svůj barák může dát, co chce a jiní mají na balkóně květiny a ona tam má plakáty. Po poučení podle § 13 a § 61 zákona o Policii ČR uvedla, že neví, kdo jí plakát na její balkon umístil. Starostka V.H. k tomu uvedla, že z textu plakátu to vypadá, jako by její syn měl při pronajímání obecních pozemků protekci, což považuje za pomluvu. Podle protokolu o ohledání místa činu ze 7.5.2014 bylo zjištěno, že dům v obci ...je po celém obvodu oplocen dřevěným plotem. Na pořízené fotodokumentaci je připojený zmíněný text, přičemž 2 plakáty jsou zavěšeny pod sebou na balkónu. Další fotodokumentace je z 12.5.2014.

Žalobkyně při podání vysvětlení dne 27.5.2014 uváděla, že dne 7.5.2014 byla přes den v zaměstnání ve Furth in Wald, odkud se vrátila kolem 17 hod. Zda byl v této době na jejím balkóně umístěn předmětný nápis, si nevšimla. Po 10 minutách opět odjela do Německa. Vrátila se večer, neví přesně, v kolik hodin, byla již tma. Tehdy se setkala s policejní hlídkou, již řekla, že neví, kdo tam nápis umístil. Dále uváděla, že od domu má klíče jen ona a její dcera, ale často nechává odemčenou garáž, kterou lze projít celým domem. Na dotaz, proč po zjištění, že na balkóně je tento nápis umístěn, nápis neodstranila, uvedla, že je jí to jedno, že tam ten nápis je, nehodlá to řešit a sundávat ho nebude. Dne 26.6.2014 dále žalobkyně uváděla, že jí nevadí, že jí může kdokoliv do domu vstupovat, dům má zajištěný jinak, takže se nemůže stát, že by jí v domě někdo něco ukradl. Má najatého člověka, který jí celkově dům hlídá pořád. Za dostatečné zabezpečení domu považuje zamčená vrátka v oplocení a dva psy ve voliére. I přesto, že jí do domu patrně vešel cizí člověk a pověsil tam transparenty, považuje zabezpečení domu za dostatečné. Na dotaz, proč dosud nesundala transparenty z balkónu, uvedla, že poněvadž na balkóně nejsou kytky, tak zde místo květin má pověšený transparent na prostěradle. Na dotaz, zda s texty na něm napsanými souhlasí, uvedla, že je jí to úplně jedno.

Vyrozumění poškozené Policií ČR je datováno 6.7.2014 a paní V.H. je v něm informována o tom, že věc byla odevzdána podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu k projednání přestupku příslušným správním orgánem. Návrh na projednání přestupku je

datován 1.10.2014 a téhož dne dle razítka došel Městskému úřadu Kdyně. V tomto písemném návrhu se uvádí, že žalobkyně se měla dopustit přestupku tím, že dne 7.5.2014 kolem 19 hod. vyvěsila na svém domě č.p. 56 v obci Nová Ves nápis na bílém textilním podkladu o rozměru 3x1 metr s výše zmíněným textem.

V oznámení o zahájení řízení ze dne 11.10.2014 je popsán označen jako přestupek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Při jednání dne 27.10.2014 navrhovatelka uvedla, že sama ze svého balkónu viděla, jak žalobkyně vytrhávala následně část nápisu. Dále uváděla, že obec pronajímala do doby vyšetřování policií 22 lidem pozemky, nyní již pronajímá další. Její syn transparentně vyhrál výběrové řízení, jehož se sama jako starostka nezúčastnila a při hlasování o pronájmu se hlasování zdržela. Její syn vyhrál na základě nejvyšší nabídky na pronájem. Sama jako starostka obce nic nepronajímá, obecní pozemky pronajímá zastupitelstvo obce. Při jednání byly provedeny k důkazu listiny, které jsou součástí policejního spisu, včetně listin vztahujících se k pronájmu obecních pozemků.

Svědce M.Š. dne 4.2.2015 vypověděla, že při příležitosti lampiónového průvodu, který pořádali pro děti v květnu minulého roku, viděla na transparentech urážku bývalé paní starostky a celého zastupitelstva. Dále tam bylo nevhodné slovo, na jehož význam se děti ptaly. Poprvé viděla transparenty v ten den v podvečer, kdy byla u příjezdu policie. Kdo tam transparenty pověsil, neviděla.

Svědce L.H. uváděla, že v květnu 2014 měli lampiónový průvod pro děti. Když šly okolo domu žalobkyně, děti si všimly transparentu, který ihned začaly číst. Byl tam osobní útok na paní starostku a také neslušná slova. Svědkyně měla za to, že když jela odpoledne z práce, transparent tam nevisel. Byl tak velký, že by si ho všimla. Cca dva měsíce poté byl vyvěšen druhý transparent. Když přijela policie, byl kus s neslušným slovem uštěpen. Žalobkyni svědkyně přímo neviděla, ale s ohledem na to, že to bylo na jejím domě a ve výšce, se domnívala, že to byla ona.

Svědce J.P. vypovídal, že první transparent byl vyvěšen před prvním májem, týkal se něčeho o komunistech a druhý se objevil v den lampiónového průvodu, a to ten se sprostým slovem. Děti, co uměly číst, si to louskaly nahlas. Transparenty tam visely cca 2 a půl měsíce. Nižší transparent je podle svědka odhadem asi 3 a půl metru vysoko od země. Napsaný výrok označil za nepravdivý, neboť byl v době vyvěšení transparentu zastupitelem a paní starostka svému synovi pozemky nepronajala, neboť tam byla výběrová komise, do níž se přihlásili tři zájemci a paní H. u toho ani nebyla. Výběrové řízení proběhlo podle svědka správně.

Svědce M.H. rovněž potvrdil, že byly postupně vyvěšeny dva transparenty a to první v dubnu loňského roku a druhý v době, kdy šel s lampiónovým průvodem. Ten obsahoval vulgární slovo, které si přečetla i jeho sedmiletá dcera. Transparenty tam visely ještě na pouť, kdo je vyvěsil, nevěděl, ale předpokládal, že si někdo na dům nenechá jen tak pověsit transparenty. Ze zahrady by musel mít žebřík, navíc je to za plotem. Kdyby to byl někdo cizí, tak by sice vyvěsil plakát, ale po příjezdu policistů by se asi neobtěžoval s tím, aby tam vylezl znova a utrhl sprosté slovo. Na jednání zastupitelstva viděl protokol o výsledcích kontroly

z Ministerstva a z policie, podle něhož nebyla shledána žádná závada při pronájmu synovi starostky.

Svědék J.T. uváděl, že byl místostarostou a měl na starost pronájem pozemku. Účastnil se výběrových řízení, kde bylo více lidí, někdy i pět, a to i lidé, kteří nebyli ze zastupitelstva. Vše proběhlo přes kontroly a v pořádku. I výběrových řízení na pronájem zemědělských pozemků bylo určitě více než jedno. Svědek podepisoval za obec nájemní smlouvy. Svědek potvrdil, že proběhly kontroly ze strany Ministerstva a policie a všechno bylo v pořádku a v souladu se zákonem. Podle svědka po tolika kontrolách by si nedovolili preferovat činnost starostky. Sama starostka žádné pozemky nepronajímala. Svědek potvrdil, že transparenty bylo technicky možné pověsit z venku jen pomocí žebříku. V průvodu si děti transparentu se sprostým slovem všimly.

Svědék Z.H. uvedl, že první transparent se objevil okolo Velikonoc a druhý při lampiónovém průvodu. Ten druhý pomlouval jeho ženu a rodinu, neboť jeho syn si pronajímá zhruba polovinu obecních pozemků. Má řádné smlouvy s obcí na základě výběrového řízení, kdy proběhla nabídka, výběrové řízení a bylo to vyvěšeno. Výběrová komise rozhodla o pronájmu pozemku. Svědek uváděl, že jako zástupce firmy Zeos dával druhou nabídku proti nabídce jeho syna.

Svědčce A.A., roz. Ch., dne 25.2.2015 vypověděla, že neví, kdy se transparenty objevily, ani kdo je tam umístil, s matkou o nich nemluvila a je podle nich běžné, že se na jejich domě objevují transparenty, neboť přístup do domu má ona, její matka a spousta lidí se tam pohybuje bez jejich svolení. Pozemek kolem domu je oplocený, mají dva psy, labradora a jezevčíka.

Svědčce Z.H. dne 25.2.2015 vypověděla, že jedno odpoledne viděla žalobkyni s její dcerou, jak stojí na balkóně svého domu a přitloukají kladívkem pravý roh horního transparentu. Jako sousedka pak koukala na tento transparent 3 měsíce.

Svědék M.E., jako zakročující policista, uvedl, že nejprve jim volala starostka, že chce podat oznámení na žalobkyni, protože se na jejím domě objevily pomlouvačné transparenty. Svědek s kolegou T. nejdříve jeli k obecnímu úřadu, kde jim starostka řekla, že ten večer probíhá lampiónový průvod, a když lidé procházeli kolem domu žalobkyně, viděli plakát, který se o starostce hanlivě vyjadřuje. Dále svědek jel s kolegou na místo a vyfotili plakát, ale bylo to rozmazané, protože již byla tma. Následně pořídili další dokumentaci, kdy již bylo z plakátu vystřiženo sprosté slovo. Při pořizování první fotodokumentace k nim přišla žalobkyně a uváděla, že může mít na domě, co chce. Po poučení, že věc bude šetřena jako podezření z pomluvy, žalobkyně uváděla, že neví, kdo tam ty plakáty dal a ani neví, co text na nich znamená.

Svědék J.L. uváděl, že nikdo nemohl manipulovat s transparenty, ale viděl žalobkyni z okna svého domu, neboť bydlí naproti, chodit se sprejem okolo baráku cca před rokem. Nevěděl, co stříkala. Transparenty objevil, až když u toho byli lidé. Nakreslil na plánu pohyb žalobkyně se sprejem.

Dne 2.3.2015 oznámil správní orgán I. stupně změnu právní kvalifikace tak, že nadále bude řízení vedeno jako podezření ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (ublížení jinému na cti urážkou) spáchaný v jednočinném souběhu s přestupkem podle § 47 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích (vzbuzení veřejného pohoršení). Výměna právní kvalifikace byla odůvodněna tím, že v průběhu jednání vyšlo najevo, že sprosté slovo vyvolalo pohoršení většího počtu osob na místě veřejně přístupném. Žalobkyně byla poučena o možnosti vyjádřit se ke změně právní kvalifikace před vydáním rozhodnutí. Současně byla žalobkyně vyzvána k vyjádření se k podkladům podle § 36 odst. 3 správního řádu ve stanovené lhůtě. Na to žalobkyně reagovala vyjádřením ze dne 4.3.2015, kdy uváděla, že nesouhlasí s použitím dosud provedených důkazů v řízení o přestupku podle § 47 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a namítala absenci návrhu na zahájení řízení.

Správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou z přestupků podle § 49 odst. 1 písm. a) a § 47 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterých se měla dopustit tím, že dne 7.5.2014 kolem 19:00 hod. na adrese..., v okrese Domažlice, na svém domě vyvěsila výše zmíněný nápis, čímž jinému ublížila na cti tím, že jej urazila, a to starostku obce ... Mgr. V.H. a současně vzbudila veřejné pohoršení. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že výpověď žalobkyně v přípravném řízení u PČR je nepřipustným důkazem ve smyslu § 137 odst. 4 správního řádu. Ke změně právní kvalifikace správní orgán I. stupně konstatoval, že jde o správně právní a právní praxi aprobovanou vyplývající z účelu přestupkového řízení, kterým je v širším smyslu vedení občanů k dodržování zákonů a jiných předpisů a k respektování práv spoluobčana. Je proto podle správního orgánu I. stupně logické, že se právní posouzení skutku může v průběhu řízení změnit v souvislosti se zjišťováním skutkového stavu věci. Aby nebyl obviněný zkrácen na právu na obhajobu, je správní orgán povinen uvědomit obviněného o změně právní kvalifikace ještě před vydáním rozhodnutí a umožnit mu využití jeho procesních práv, což bylo učiněno. K námitce absence návrhu na zahájení řízení správní orgán I. stupně konstatoval, že prostým nahlédnutím do spisu lze z podacího razítka zjistit, že paní Mgr. V.H. vlastnoručně podepsaná listina označená jako návrh na projednání přestupku datovaná 1.10.2014 došla správnímu orgánu I. stupně téhož dne. Dle názoru správního orgánu I. stupně přitom změna právní kvalifikace byla nutná vzhledem k tomu, že bylo v průběhu dokazování postaveno najisto, že vulgarismem na transparentu došlo podstatnou měrou k veřejnému pohoršení účastníků lampiónového průvodu, a to bohužel i většího počtu nezletilých dětí mladších 15 let. Změna právní kvalifikace pak neměla souvislost s podaným návrhem na projednání přestupku. Vzhledem k tomu, že navrhovatelka byla po odevzdání věci o projednání přestupku vyzvána PČR OO Kdyně vyrozuměním ze dne 6.7.2014, je zjevné, že návrh byl podán v zákonné tříměsíční lhůtě v souladu s § 68 odst. 2 zákona o přestupcích. Existence transparentu byla spolehlivě prokázána množstvím listinných důkazů včetně fotografických dokumentů a protokolem o ohledání místa činu a svědeckou výpovědí policisty E. Svědecké výpovědi pak potvrdily, že následně byl odstraněn na transparentu vulgarismus. Žádný ze svědků neviděl, že by žalobkyně transparent věšela. Na rozdíl od jiných osob však měla motiv, když dlouhodobě nesouhlasí s politikou zastupitelstva obce a s jednáním starostky obce a navrhovatelky, zvláště ohledně nakládání s nemovitostmi obce. Tato zřejmá antipatie byla nade vše pochybnost prokázána oznámením zastupitelství obce ze dne 22.4.2014, které žalobkyně zaslala zastupitelstvu obce pouhých 15 dnů přede dnem, kdy se na jejím domě objevil transparent komentující jednání starostky. Do tohoto oznámení přitom výslovně uváděla, že N.V. není

škola a že akce s vyvěšováním transparentu bude pokračovat. Na základě tohoto listinného důkazu má komise za prokázané zjevně napjaté vztahy mezi žalobkyní a navrhovatelkou, ale i negativní vztah mezi nimi a především úmysl žalobkyně vyvěšovat v obci transparenty upozorňující na jednání navrhovatelky. Dále tímto listinným důkazem bylo jednoznačně prokázáno, že právě žalobkyně se domnívala, že navrhovatelka jako starostka postupuje při pronájmu pozemků v rozporu se zákonem. Transparent pak byl po nezanedbatelnou dobu dle výpovědi svědkyně několik měsíců umístěn i na domě, který žalobkyně vlastní a v němž žije se svojí dcerou, když tento pozemek je po celém obvodu oplocen a navíc na zahradě žalobkyně chová dva psy rasy jezevčík a labrador. Transparenty byly podle svědků pověšeny vysoko v patře a nebylo technicky možné, aby je ze zahrady věšela třetí osoba bez pomůcek jako je např. žebřík. Z toho správnímu orgánu I. stupně jasně vyplývá, že aby třetí osoba stavěla na pozemku žebřík nebo lešení a instalovala na její dům transparenty bez toho, že by si jí kdokoliv ze sousedů či žalobkyně v malé obci všiml, to vše za přítomnosti dvou psů, kteří by nepochybně na neznámého štěkali, když už ne přímo, tak z důvodu ochrany teritoria. Žalobkyně se přitom na otázku, kdo umístil na její dům transparenty, nevyjádřila, pouze tvrdila, že transparenty nevyvěsila. Toto tvrzení správní orgán I. stupně hodnotil jako ryze účelové, jak s ohledem na množství shromážděných důkazů, tak i proto, že žalobkyně nepředestřela žádnou variantní a do určité pravděpodobnou verzi události. Dcera žalobkyně, byť její výpověď hodnotila komise jako relativně nevěrohodnou, uvedla, že neví, kdo transparenty umístil, ale že do domu má přístup jen ona a její matka a spousta lidí se tam pohybuje bez svolení. Dle správního orgánu I. stupně vniknutí třetí osoby do domu žalobkyně bylo vyvráceno jednáním žalobkyně po 7.5.2014. Podle správního orgánu I. stupně není možné ignorovat, jakým způsobem žalobkyně k transparentům na svém domě přistupovala. Na základě svědeckých výpovědí bylo prokázáno, že transparenty na jejím domě visely několik měsíců a žalobkyně po tu dobu neučinila nic proto, aby transparenty odstranila, ani neoznámila na PČR, že jí neznámá osoba svévolně vnikla do domu a transparenty vyvěsila, což by nepochybně učinila, pokud by měla na vniknutí třetí osoby podezření. Za této situace dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že to byla právě žalobkyně, kdo transparenty na balkóně vyvěsil. Správní orgán I. stupně považuje za vyloučené, že by žalobkyně, vědoma si skutečnosti, že někdo zcela flagrantním způsobem zasahuje do jejího vlastnického práva, tuto skutečnost ignorovala a PČR neoznámila. Dle správního orgánu I. stupně ucelený a navazující řetěz důkazů žalobkyni zcela usvědčuje. Správní orgán I. stupně poukázal i na svědectví Z.H., která měla vidět žalobkyni a její dceru, jak stojí na balkóně a přitloukají kladívkem pravý roh prvního transparentu. Tato svědecká výpověď dokládá podle správního orgánu, že svědkyně A.A. minimálně uváděla zjevnou nepravdu, a také prokazuje, že žalobkyně o transparenty na svém domě pečovala. Nelze si přestavit situaci podle správního orgánu, že by transparenty umístila třetí osoba bez jejího vědomí či proti její vůli a žalobkyně by o ně přesto pečovala a udržovala je. Toto podle názoru správního orgánu I. stupně dokazuje, že s jejich obsahem byla vnitřně ztotožněna. Svědek L. pak uvedl, že viděl, jak žalobkyně chodila po zahradě a měla v ruce sprej a něco stříkala.

Ve vztahu k přestupku ublížení na cti urážkou je podle správního orgánu I. stupně objektem skutkové podstaty přestupku občanské soužití a druhovým ve věci zájem na ochraně cti. Správní orgán I. stupně tak zkoumal, zda výrok by mohl ublížit navrhovatelce na cti. Podle správního orgánu I. stupně je podstatné, zda se postižená osoba cítí uražena a současně je výrok způsobilý ji urazit nebo zesměšnit. K tomuto postačuje zavinění z nedbalosti. Tyto

podmínky podle správního orgánu I. stupně byly naplněny, neboť navrhovatelka při jednání uvedla, že transparenty jí hrubě urazily jako starostku obce, ale i další zastupitele, její rodinu a většinu občanů. Dle správního orgánu I. stupně výrok na transparentu musí i u náhodného čekatela neznalého místních poměrů evokovat pocit, že starostka manipulovala protiprávně s obecním majetkem tak, aby byl pronajat jejímu synovi. Jako urážlivý a nepravdivý výrok transparentu vnímali tedy všichni svědci s výjimkou žalobkyně. Svědectvími pocit navrhovatelky tak byl postaven najisto byl i nepochybně způsobilým urazit navrhovatelku, neboť se jednalo o výrok nepravdivý. Nepravdivost byla prokázána výpovědí navrhovatelky a svědka H., když si jejich syn od obce pronajal zhruba polovinu obecních pozemků a obec pronajal pozemky i jiným občanům v dalších 22 případech. Tyto záznamy vyplývají i z úředního záznamu PČR ze dne 26.6.2014, jakožto podkladu pro vydání rozhodnutí. Činnost navrhovatelky prověřovala opakovaně PČR a Krajský úřad Plzeňského kraje na základě trestního oznámení zástupce žalobkyně Mgr. K. Výrok byl zcela zjevně nepravdivý.

Ve vztahu k přestupku vzbuzení veřejného pohoršení správní orgán I. stupně uvedl, že bylo prokázáno výsledky svědků, že žalobkyně vyvěsila transparent záměrně před konáním každoročního lampiónového průvodu, organizovaného pro malé děti, tedy tak, aby jej vidělo co nejvíce lidí. Z výpovědí svědků pak vyplývá, že vulgarismem byli pohoršeni zejména dospělí účastníci průvodu, a to zejména proto, že si vulgarismu všimly i přítomné děti a nahlas ho četly (např. svědci J. P., L. H.). Svědek H. dále zdůraznil, že vulgarismus četla i jeho sedmiletá dcera a svědek T., že bylo namístě odhadem 10-15 dětí pod 15 let, které si vulgarismu určitě všimly. Objektem v případě tohoto přestupku je ochrana veřejného pořádku spočívající v ochraně mravnosti. Termín veřejné pohoršení je neurčitým právním pojmem doloženým judikaturou a vymezeným pomocí tří definičních znaků. Zprvu jednání musí být spácháno veřejně a na místě veřejně přístupném. Dle analogie dle § 117 trestního zákoníku přestupek je zpravidla spáchán veřejně, je-li spáchán nejméně před třemi osobami současně přítomnými. Může být páchan i v soukromí (na soukromém pozemku), ale následek, tedy poté vzbuzení veřejného pohoršení, musí mít dopad na místo veřejně přístupné. Tato podmínka byla splněna, neboť účastníci o počtu více než tři (na místě bylo odhadem 10-15 lidí) přečetli vulgarismus z obecní komunikace. A právě k takovému následku úmysl směřoval, o čemž svědčí zejména umístění transparentu. Druhým znakem je skutečnost, zda jednání mohlo subjektivně pohoršit textem dotčené osoby. Bylo prokázáno, že vulgarismus pohoršil především dospělé doprovázející při lampiónovém průvodu děti, a to např. svědkyni Š., H., svědky P., H., B. a další, což je podle správního orgánu I. stupně přirozené a pochopitelné, když museli přihlížet tomu, jak se zajímají o význam vulgarismu malé děti. Objektivním důvodem pohoršení tedy byl zájem na řádné výchově nezletilých dětí. Třetím znakem byla skutečnost, že vulgarismus byl skutečně pohoršující pohledem současné společnosti ve smyslu mravnosti v daném místě a čase. Správní orgán I. stupně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2004 č.j. 2 As 69/2003-50, podle něhož je tímto znakem rozpor s obecně uznávanými ustálenými mravními zvyklostmi. Kromě pocitu mravnosti jako vnitřní záležitosti každého člena společnosti existuje jistý obsah pravidel, na nichž se na daném místě a čase shodla společnost jako celek, byť ne všemi svými členy, ale relevantní většinou. Na toto pravidlo je v českém právu odkazováno jako na mravnost či dobré mravy (§ 3 občanského zákoníku, § 44 obchodního zákoníku). Dle správního orgánu I. stupně vulgarismus byl bezprecedentně hrubý a přímo kolidující s tímto přirozeně stanoveným hodnotovým žebříčkem, neboť jak vyplynulo z provedeného dokazování, jeho

použití na transparentu bylo pro všechny občany obce bez výjimky nepřijatelné. Bylo tedy evidentně pohoršující pohledem současných občanů obce Nová Ves.

Z pohledu ukládání sankce správní orgán I. stupně zkonstatoval, že neshledal žádnou polehčující okolnost, neboť se žalobkyně k protiprávnímu jednání nedoznala, ani nebyla prokázána omluvitelná pohnutka. Za výrazně přítěžující označil správní orgán skutečnost, že žalobkyně očernila bezúhonnou osobu bez toho, že by si informace na transparentu ověřila z věrohodného zdroje a dále udržovala protiprávní stav (bez vulgarismu, který patrně sama krátce po vyvěšení transparentu odstranila), po poměrně dlouhou dobu, a tak její jednání bylo způsobilé poškodit čest navrhovatelky podstatnou měrou. Že k tomu s největší pravděpodobností nedošlo, nebylo zásluhou žalobkyně, nýbrž důsledkem renomé, které si vytvořila sama navrhovatelka. Protiprávní jednání zhodnotil správní orgán I. stupně jako středně závažné s ohledem na skutečnost, že bylo potenciálně způsobilé podstatnou měrou poškodit čest navrhovatelky, což v malé obci může mít nedozírné následky. Forma zavinění byla zhodnocena jako úmysl nepřímý, neboť žalobkyně věděla, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byla srozuměna. Sankce pokuty byla uložena ve čtyřech pětinách zákonem stanovené sazby, když jiná sance než pokuta by podle správního orgánu nevedla k nápravě obviněné.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zhodnotil, že při vyrozumění žalobkyně o rozšíření obvinění o další právní kvalifikaci přestupku byla zachována totožnost skutku. Zhodnocení důkazu přestupkovou komisí bylo podle žalovaného vedeno logickými úvahami vytvářejícími ucelený popis skutkového děje. Jeho věrohodnost je dána logickým sledem na sebe navazujících skutečností a dalšími vzájemnými souvislostmi. Pro žalovaného by měly osoby veřejného života snést vyšší míru kritiky, což neznamená, že i tyto osoby nemohou být uraženy na cti. Ani tyto osoby nemusí tolerovat samoučelné útoky na jejich čest. Veřejní činitelé osobnostních práv deklarovaných Listinou základních práv a svobod nepozbývají, a pokud útok na veřejně činnou osobu má spíše charakter osobního ataku, dojde k překročení akceptovatelné meze. I jednat s veřejně činnou osobou je nutno při respektování určité normy slušnosti a pravidel obecně přijatelné komunikace v daném místě a čase. Ohledně přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona je chráněným objektem ochrana osobnosti člověka, zejména její čest. V tomto případě navrhovatelka podáním návrhu dala dostatečně najevo, že výroky ji uráží ze subjektivního pohledu. Dle přestupkové komise pak i objektivně výroky mohly v daném místě i čase, a vzhledem k obecním zvyklostem, starostku obce urazit na cti. K námitce neprokázání, kdo se protiprávního jednání dopustil, žalovaný uvedl, že i když neexistuje přímý svědek jednání žalobkyně, z provedených nepřímých důkazů lze dovodit páčání přestupků žalobkyní. Se zhodnocením důkazů se správní orgán I. stupně zcela ztotožnil. Předmětem řízení nebyla urážka navrhovatelky označením starostka, jakož to obecného pojmu, nýbrž konstatováním na veřejnosti, že starostka pronajala obecní majetek pouze synovi a nikoliv dalším lidem. Toto tvrzení, že navrhovatelka syna protěžuje, se subjektivně dotklo navrhovatelčiny cti. Navrhovatelka si zakládá na své dobré pověsti, proto lze chápat rozčarování této osoby z nepravdivého tvrzení, jejíž nepravdivost byla prokázána obsahem usnesení Policie ČR ze dne 4.7.2013, ze kterého vyplývá vyvrácení podezření ze spáchání jakéhokoliv trestného činu navrhovatelkou při správě obecního majetku, konkrétně při nevýhodném pronajímání obecních pozemků. Toto nepravdivé tvrzení je způsobilé dobrou pověst navrhovatelky podstatným způsobem narušit. Označení starostka dostatečně

identifikovalo osobu v místě známou, tedy vůči ní výrok směřuje. I v dalších osobách, které viděly obsah transparentů, může tento vyvolat negativní vnímání osoby starostky obce. Urážky na cti je možné dopustit se v úmyslu přímém či nepřímém a vzbuzení veřejného pohoršení lze spáchat i nedbalostně. V daném případě se žalobkyně u obou právních kvalifikací přestupku dopustila minimálně v úmyslu nepřímém, neboť musela vědět, že může ohrozit svým jednáním zájem chráněný zákonem, a pro ten případ s tím byla srozuměna. Dokazováním bylo prokázáno, že transparenty vyvěsila žalobkyně, tedy žalobkyně věděla, že vyvěšením vulgárního slova v předvečer lampiónového průvodu vyvolá v účastnících průvodu nelibost. Podstatou veřejného pohoršení byla skutečnost, že transparent obsahoval vulgární slovo. Přestupková komise nezahájila řízení z úřední povinnosti, ale na základě podaného návrhu. Pokud jde o rozšíření právní kvalifikace o vzbuzení veřejného pohoršení, toto vyplynulo z provedeného dokazování, kdy tento přestupek byla povinna projednat přestupková komise z úřední povinnosti. Totožnost skutku byla zachována, tedy žalobkyně od počátku řízení věděla, jaké konkrétní jednání je jí kladeno za vinu, a o tomto skutku bylo také rozhodnuto. Po rozšíření právní kvalifikace byla vyrozuměna o možnosti vyjádřit se k podkladům řízení, čehož využila. V tomto vyjádření navrhla provedení důkazů a nové ústní jednání. Podle žalovaného nebylo nutné provádět nové jednání, neboť nedošlo ke změně vymezení skutku, pouze k rozšíření právní kvalifikace skutku, o němž byla provedena tři ústní jednání. Tento postup považuje žalovaný za praxi aprobovanou a zákonnou. V opačném případě by se jednalo o postup v rozporu se zásadou rychlosti a procesní ekonomie.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobkyně i žalovaný souhlasili.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Soud především uvádí, že stejné námitky jako žalobě uplatnil žalobce již v průběhu správního řízení, tedy se s nimi správní orgány vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí. S jejich argumentací se soud ztotožňuje.

To platí zejména o skutečnosti, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Žalobkyni byly přestupky prokázány nepřímými důkazy, a to výpověďmi svědků i navrhovatelky a rovněž písemnými podklady obsaženými ve správním spise. Bylo prokázáno fotografiemi pořízenými policisty, kdy a na jakém místě byl vyvěšen problematický druhý transparent. Jednalo se o balkón ve výšce cca 3m ba domě, který je oplocen a chráněn také psy a v němž bydlí pouze žalobkyně se svojí dcerou, tudíž bez pomůcek jako je např. žebřík nemohla třetí osoba transparenty vyvěsit. Svědkyně Z.H. vypověděla, že viděla žalobkyni a její dceru, jak vyvěšují předchozí - horní transparent. Žalobkyně pak oba transparenty nechala na svém domě poměrně dlouhou dobu, z čehož lze dovodit, že se s jejich obsahem ztotožňovala. Rovněž z výpovědí svědků a rovněž z listin pořízených policií vyplývá, že žalobkyně měla motiv k vyvěšení transparentů, když měla spor se starostkou právě v otázce pronajímání obecních pozemků. Soud proto neuznal tvrzení žalobkyně v žalobě, že s navrhovatelkou neměly žádné spory, když toto vyvrací jednak dokumenty PČR, podle nichž žalobkyně podávala na navrhovatelku trestní oznámení, a jednak výpověď navrhovatelky. Dle názoru soudu správní orgány na podkladě těchto skutečností správně dovodily, že ucelený řetězec nepřímých důkazů žalobkyni usvědčil z

toho, že právě ona vyvěsila v den lampionového průvodu také dolní transparent, který s použitím vulgarismu obviňoval starostku ze zvyhodňování svého syna při pronájmech.

Soud neakceptoval ani námitku, podle níž není odůvodněno použití sankce při horní hranici přestupkového zákona. Z výše s hrnutého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je naopak zřejmé, že správní orgán shledal řadu přitěžujících okolností, které vedly k uložení vyšší pokuty (jednání úmyslné a trvající delší dobu, absence doznání, více spáchaných přestupků. Odůvodnění výše uložené sankce má soud za přezkoumatelné a přiměřené.

Žalobkyně dále tvrdila porušení § 44 odst. 1 správního řádu, podle něhož je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (*zde návrh podle § 68 přestupkového zákona*), došel správnímu orgánu. Podání lze učinit písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky. Pokud zde bylo podání učiněno ústně a v průběhu řízení dodatečně písemně, ale pozdě, nemohl správní orgán přestupek projednávat. Podle názoru soudu nedošlo k porušení tohoto ust. správního řádu ani tříměsíční subjektivní lhůty stanovené pro podání návrhu na zahájení řízení o přestupku. Ze správního spisu totiž jednoznačně plyne, že návrh na zahájení řízení nebyl podán ústně do protokolu, nýbrž písemně, a správnímu orgánu došel (dle razítka) dne 1.10.2014, tedy za méně než tři měsíce od vyhotovení vyrozumění navrhovatelky o postoupení věci jako přestupku (datováno 6.7.2014). Na základě toho pro nadbytečnost a rovněž z důvodu existence zásady koncentrace řízení soud neprováděl důkaz zprávou PČR ze dne 3.9.2015 předloženou a okomentovanou žalobkyní nově v rámci repliky.

Rovněž nelze přijmout argumentaci žalobkyně, podle níž musí být po rozšíření obvinění o další přestupek znovu konáno ústní jednání. Správní orgány správně v daném případě postupovaly analogicky trestnímu řízení a žalobkyni při vyrozumění daly pouze možnost se k věci vyjádřit. Tento postup považuje soud za dostačující, neboť závěr o spáchání dalšího přestupku byl učiněn pouze na podkladě již provedeného dokazování.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 30. června 2016

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně